

Емилиянъ Станевъ

На залъзъ слънце

Привечеръ ятото диви гължби накаца по низкитѣ кастрени джбове, които се издигаха на високия бръгъ, до самата рѣкичка, чиито топли, уморени отъ жегата води кротко ромолѣха по каменистото ѝ корито.

Гължбитѣ се притаиха тамъ, скрити между листата, отгдето стърчеха само дигнатитѣ имъ глави. Полегатитѣ слънчеви лжчи озаряваха гърдитѣ на тѣзи отъ тѣхъ, които бѣха накацали по върховетѣ, и правѣха гушитѣ имъ да лъщятъ.

Тѣ стояха дълго време така — притихнали, неподвижни, устремени къмъ западъ, сякашъ бѣха очудени отъ сънливата тишина надъ полето. Гореща, душна вълна лѣхаше отъ напечената земя. Два облака, прилични на грамадни крила, тържествено висѣха надъ посивѣлитѣ, отъпкани отъ добитѣка стърнища, като че искаха да ги закрилятъ отъ все още жаркото слънце, наклонено къмъ хоризонта. И облацитѣ, и стърнищата, и зажаднялитѣ кукурузи, и червената ивица прахъ надъ междуселския пѣтъ сякашъ очакваха търпеливо идването на нѣщо голѣмо и важно.

Двойка гургулици префучаха край джбоветѣ и се загубиха въ върбитѣ край селцето. Гарванъ, съ разтворена отъ жажда човка, кацна до водата, послуша се, пи и тежко отлитна.

Гължбитѣ продължиха да се взиратъ въ равното, жлътнато поле. Тамъ, гдето то се вдълбаваше, закрито